

Princess

หงส์เพลิงพร้อมไบยบิน

天下
鳳凰

หงส์
สะบัดปีก

พลอยบพเก้า

ลำดับที่ 278

หงส์สะบัดปีก

โดย พลอยพเน้า

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2563

ราคา 245 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3947-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลกิตสตาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสตาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉลียว โลกิตสตาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รัต ประพันธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชริ เต๋แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบังษิตติ วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เสี่ยงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ไยดี พิสูจน์อักษร : ปวีณา พงศ์ทองเมือง
ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : Jade Lime รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัท วีเพิร์น (1991) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

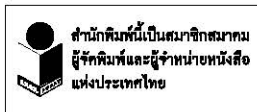
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

หนึ่ง

พระชายาผู้อำภพ

“หวังอี” น้ำเสียงเย็นชาเปี่ยมพลังเรียกองค์รัชชางกาย

“พะยะค่ะ” องค์รัชชางกายรับ พร้อมรับคำสั่งจากนายเหนือหัวผู้เป็น
เจ้าของชีวิต

“เชิญพระชายาเอกเสด็จกลับเรือน” เนตรคมดุจดุจพญาเหยี่ยวผู้เป็น
เจ้าแห่งห้วงเวหามองใบหน้าที่ซีดเซียวที่เปื้อนคราบน้ำตาลของพระชายาเอกด้วย
แววตาเยียบเย็น ก่อเกิดบรรยากาศกดขี่ผู้คน ความเย็นงั้นปกคลุมไปทั่ว
ทั้งบริเวณ ซึ่งขณะนี้แม้เพียงสัมผัสกลิ่นหนึ่งหล่นลงบนพื้นคงเกิดเสียง
ให้ผู้คนในห้องได้ยิน

“พ่อบ้านอยู่ ปิดเรือนผู้หญิงจนกว่าเป็นทวนจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง คนใน
ห้ามออกแม้เพียงก้าว คนนอกห้ามย่างกราย หากผู้ใดฝ่าฝืนให้ลงโทษสถาน
หนักโดยไม่มีการขอร้อง”

“หวังหุญ เเชิญหมอลงไปเรือนเถยว” นั่นคือเรือนรักแห่งพระชายา
ของฝั่งงามอ่อนหวาน

“พะยะค่ะ” ผู้รับคำสั่งทั้งสามรับคำสั่งอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะทำ
หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างรีบเร่ง รวบรวมว่าหากเน้นเข้าไม่ทันใจผู้สั่งการ

ความผิดที่ไม่ปรารถนาจะหล่นลงมาใส่ตนได้ มิมีผู้ใดไม่รู้ว่าเปลวไฟแห่งโทษะของผู้เป็นเจ้าของวัง หากลูกไหม้แล้วจะร้อนแรงและลูกลามเฟียงใด

สองแขนแข็งแรงของเอกบุรุษผู้เป็นใหญ่แห่งวังพยัคฆ์เหินโอบประคองร่างกายอันล้ำค่าของพระชายารองกลับเรือนเถาสาวอย่างระมัดระวัง ร่างกายของทั้งพระชายารองและพระชายาเอกของเขาเต็มไปด้วยเลือด จนไม่สามารถแยกออกได้ว่าเป็นเลือดของผู้ใด พระชายารองของเขาเพิ่งจะตั้งครมร์ได้เพียงเดือนเดียวกลับต้องมาตกเลือด มิอาจรู้ได้ว่าจะสามารถรักษาสายเลือดในครมร์เอาไว้ได้หรือไม่ บุตรคนแรกของเขาไม่มีโอกาสได้ลืมตาดูโลก

พระชายาเอกของเขาช่างร้ายกาจยิ่งนัก เห็นหน้าคู่่ออ อ่อนหวานบริสุทธิ์ดุจดุจดน้ำค้าง อ่อนแอ น่าสงสาร ดูเหมือนบุปผาไร้ซึ่งพิษภัย ไม่น่าจะมีจิตริษยาจนถึงขั้นทำเรื่องร้ายกาจได้เพียงนี้ นางตั้งใจทำร้ายหมายสังหารบุตรในครมร์ ทานชายหรือทานหญิง ทายาทคนแรกแห่งวังพยัคฆ์เหิน หนทางที่ดีที่สุดสำหรับนางคือการกักบิโรณไม่ให้ออกมาสร้างเรื่องร้ายกาจได้อีก แต่จะให้ลงโทษนางรุนแรงกว่านั้นหากมิอาจทำได้ ด้วยความเอื้อเอ็นดูแก่เช่นน้องสาวสหายรักที่เห็นกันมาตั้งแต่เยาว์วัย

ทันทีที่เจ้าของวังก้าวผ่าน ร่างกายอันแสนรวดเร็วของพระชายาเอกก็ลั่นเทา รวากับวาดวงใจได้แหลกลสลายลงไปพร้อมกับการลั่นของพระสวามี

“พระชายาเพคะ” ชิวอิงกับหงหลิว นางกำนัลข้างกายรีบเข้ามาประคองพระชายาเอกผู้่น่าสงสาร ที่ค่อยๆ หลุดกายลงอย่างช้าๆ อาภรณ์สีชาวยุติสุทธีของพระชายาเอกเประบื้อนไปด้วยเลือดชุ่มโชก

“ข้าไม่เป็นไร กลับเรือนของเรากันเถละ” เสียงหวานแผ่วเบาเอื้อนอ่ยราวกับจะขาดใจ

หลี่ฮู่ยี่จื่อกลืนก้อนสะอื้นลงในอกอย่างกล้ำกลืน นางจดจำแวตาเย้ยหยันอย่างผู้ชนะของพระชายารองหลิวมู่เหมี่ยนผู้นั้นได้ดี รอยยิ้มร้ายนั้นทำให้ความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจของนางเพิ่มมากขึ้นจนแทบจะทนทนไม่ไหว แรงบีบรัดหน้าทรวงในช่องท้องทำให้นางรวดเร็วไปทั้งร่างจนลั่นสติไป

“พระชายา! พระชายาพะคะ” เสียงร้องเรียกด้วยความตระหนกของชีวอิงไม่สามารถปลุกสติสัมปชัญญะของพระชายาเอกผู้น่าสงสารให้ลืมตาขึ้นมาได้

“ท่านพ่อบ้านเจ้าคะ ได้โปรดตามหมอลหลวงมาดูอาการพระชายาของข้าด้วยเถิดเจ้าคะ” ชิวอิงหันมาขอร้องพ่อบ้านอยู่

“พระชายาของข้าแยะแล้ว” เสียงรำไห้ของนางกำนัลผู้รักดีบีบรัดหัวใจพ่อบ้านวัยชรายิ่งนัก

พ่อบ้านอยู่ลอบสบตากับองค์รักษ์ห้วงอ้อมผู้มีสีหน้าเย็นชาไม่ผิดแผกจากองค์ชายรองเจ้าของวัง ครั้นเห็นอีกฝ่ายก้มศีรษะแผ่เพียงนิด พ่อบ้านชราที่ไม่รู้จริงรีบเร่งไปตามหมอลหลวงทันที

หัวใจข้าผู้ชราคงหยุดเต้นเข้าสักวัน หากเกิดเรื่องเช่นนี้บ่อยครั้ง พ่อบ้านวัยชราได้แต่รำพึงในใจ

หมอลหลวงแซ่จินที่พ่อบ้านอุ้มรีบเร่งไปตามมาเพื่อรักษาพระชายาเอก หลังจากทำหน้าที่นางกำนัลลัดเปลี่ยนอาภรณ์ที่อาบย้อมไปด้วยเลือดสดๆ กลิ่นคาวคละคลุ้งที่นำดินตระหนกค่อยๆ จางหาย พร้อมกลิ่นกำยานสดชื่นกรุ่นกำจายเข้ามาแทนที่

ภายหลังจับชีพจรซ้ำแล้วซ้ำอีก หัวใจดีดอกเลาของหมอลหลวงก็ซบมวดเข้าหากันอย่างเคร่งเครียด

“อาการของพระชายาหนักมากเลยหรือเจ้าคะ ท่านหมอ”

ชีวอิงร้องถามเสียงดังเมื่อเห็นหมอลหลวงจินมีสีหน้าคล้ายเหนื่อยคล้ายไม่แน่ใจ คละคล้าความลำบากใจที่จะกล่าว ยามนั้นในห้องเหลือเพียงหมอลหลวงจิน ชิวอิง และหงหลิว นางกำนัลคู่ใจพระชายาเอกที่ติดตามมาจากจวนสกุลหลี่

“เอ่อ...” หมอลหลวงชรายังคงถอนหายใจ

“มีอะไรที่รีบกล่าวมาเถิดเจ้าคะ ท่านหมอ หากท่านมัวอ้าอึ้งไปกว่านี้

พระชายาของข้าคงจะขาดใจตายไปเสียก่อนจะได้ทันรักษา”

หมอล่วงค้นหาในล่อมยา แล้วหยิบขึ้นมาม้วนใส่ปากพระชายาเอก
ก่อนจะเอ่ยกับนางกำนัลทั้งสองนางด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“พวกเจ้ารู้เรื่องที่พระชายาตั้งครรภ์หรือไม่”

ตัวอย่าง

สอง

ความรักที่ไม่เคยมี เป็นชานี้คิดไปเอง

หลี่ฮุยจื่อคืออาหมของข้า ข้าเกิดในเจว่นฮั่วเอ็งใหญ่ของแม่ทัพพิทักษ์
แคว้น นามแห่งเจว่นของข้านั่นคือเจว่นแม่ทัพปราบไพร่ฟ้า

บิดาของข้ามีนามว่า 'หลี่ไป๋' แม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นหลง บุรุษผู้องอาจ
ห้าวหาญ ฝีมือกระบี่เป็นเลิศ อีกเพลงทวนแห่งตระกูลข้า เพียงข้าศึกได้ยินก็
มีอาจหาญเข้าสู่ บุรุษรูปงามย่อมเคียงคู่ยอดหญิงแห่งแผ่นดิน บิดาพบรักข้าม
แคว้นกับมารดาผู้ดำรงศักดิ์เป็นองค์หญิงแห่งแคว้นหยาง แคว้นบ้านใกล้
เรือนเคียงผู้เป็นมิ่งมิตรมาช้านาน

ข้าเกิดมาท่ามกลางความรักความอบอุ่นของครอบครัว บิดาข้าเป็นชาย
รักเดียวใจเดียว มีผู้หญิงเพียงหนึ่ง มารดาข้าจึงเป็นผู้หญิงที่สตรีทุกเจว่นต่าง
อิจฉา เจว่นอื่นมีสามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องธรรมดา มีเพียงเจว่นข้าไม่มีผู้หญิงรอง
และอนุให้ปวดใจ บุตรภรรยาไม่ต้องร้องไห้ แก่งแย่งชิงดี ไม่ต้องอิจฉาริษยา
และทำร้ายกัน

ทุกคนประคองข้าไว้กลางฝ่ามือ ข้ามีความสุขยิ่งนักกับความรักที่
ห้อมล้อม พี่ชายคนโตรูปงามไม่แตกต่างจากบิดา แม่ทัพพิทักษ์บุรพา 'หลี่จั้น'
ผู้มีนามกระเดื่อง เพลงทวนสื่อลั่นของตระกูลข้าพาให้พี่ใหญ่รังตำหน่งแม่ทัพ

ตั้งแต่ยี่สิบปี หญิงสาวในเมืองหลวงต่างแย่งกันทิ้งผ้าเช็ดหน้าเพียงเพื่อให้
ท่านแม่ทัพชายตามอง แต่พี่ใหญ่ของข้ากลับไม่สนใจ เขาเพียงบอกกล่าวแก่ข้า

“พี่ใหญ่ของเจ้าเกิดมาเพื่อรบ ไม่ได้เกิดมาเพื่อรัก”

“อ้าว พี่ใหญ่ แล้วชาตินี้ท่านพ่อท่านแม่จะได้เป็นท่านปู่ท่านย่า มีเจ้า
ซาลาเปาน้อยมาเกาะแข่งเกาะขาให้ชื่นอกชื่นใจได้อย่างไร” ข้าได้แต่คิดด้วยความ
อ่อนแอพลีหัวใจ

“คนรูปงามเช่นท่านทำร้ายหัวใจหญิงสาวทั้งเมืองเสียแล้ว” ข้ารำพึงอย่าง
ปลงตกกับความคิดของชายชาติทหาร

พี่ชายคนรอง กุณชื่อหน้าหวานนามว่า “หลี่เจี้ยน” ชายหนุ่มผู้เชี่ยวชาญ
กลศึกและตำราพิชัยสงคราม เป็นกุณชื่อแห่งกองทัพพิทักษ์บูรพา เป็นแขน
เป็นขาและสนับสนุนให้พี่ใหญ่ พี่ชายคนนี้ของข้าเป็นคนที่พูดน้อยในสายตาของ
คนนอก แต่เมื่ออยู่ในจวนเขามักหาเรื่องมาเล่าขานให้จวนของเราครึกครื้น
เสมอ เรื่องเล่าหลากหลายจากการเดินทางของพี่รอง จากเมืองใหญ่สู่เมืองเล็ก
ที่เขาก้าวผ่าน ล้วนถูกเล่าขานให้ข้าฟังทั้งสิ้น ข้าผู้เป็นบุพดาเพียงหนึ่งเดียวแห่ง
จวนที่ได้แต่ฝึกศาสตรและศิลปะอยู่ในจวน เพียงเพื่อมีคุณสมบัติแห่งกุลสตรี
ที่เพียบพร้อม และเมื่อถึงวันเวลาที่เหมาะสม บิดามารดาย่อมสรรหาแจกันทอง
ที่แข็งแรงเพื่อโอบอุ้มบุพดาแสนรักดอกนี้ต่อไป

ข้ามีความสุขอยู่ในสวนรักของครอบครัวจวบจนอายุห้าขวบ ข้าจดจำ
วันนั้นได้ไม่มีวันลืม

วันหนึ่งในช่วงเหมันตฤดู ครานั้นแสงแห่งดวงตะวันกำลังจะลับ
ขอบฟ้า คลื่นแห่งความเยือกเย็นกำลังโอบล้อมสรรพสิ่งเมื่อลำแสงสุดท้าย
แห่งวันกำลังจะลับ แสงสีทองยามตะวันลับราวกับว่าสวรรค์เบื้องบนส่ง
ใครคนนั้นมาเพื่อข้า ชายหนุ่มผู้มีรูปร่างงามสง่า ทะนง องอาจ มีดวงตาสีดำ
ขลิบราวกับดวงตาพญาเหยี่ยวเจ้าแห่งท้องฟ้า ผู้เป็นราชาแห่งนกกล้า เขาผู้นั้น
ก้าวเท้าเข้ามาในจวนพร้อมกับพี่ชายทั้งสองของข้า มาเพื่อศึกษาเพลงยุทธ์และ
กลศึกกับท่านปู่ แม่ทัพใหญ่ในตำนาน ถึงแม้ท่านจะวางมือจากตำแหน่งแม่ทัพ

ให้แก่ท่านพ่อ แต่ยังเป็นທີ່ปรึกษาและถ่ายทอดกลศักดิ์ให้แก่พี่รองซึ่งเป็นว่าที่
ขุนศรีแห่งกองทัพ สอนเพลงยุทธ์ให้แก่องค์ชายรองและพี่ใหญ่ของข้า ทั้งคู่นับ
เป็นศิษย์ที่สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ท่านปู่เป็นอย่างมาก ยิ่งพลังยุทธ์ของพวกเขา
ก้าวหน้ากว่าเด็กคนอื่นในรุ่นราวคราวเดียวกัน

นับแต่แรกที่ได้อ่านพบและสบตาเขา หัวใจของข้าก็เฝ้าสรวน หัวใจของข้าก็เฝ้า
จ้องจ้องและสลับเพียงภาพของชายผู้นั้น ข้าเฝ้ามองเขามาตั้งแต่ห้าขวบ จาก
วันนั้นข้าติดตามองค์ชายในดวงใจและพี่ชายทั้งสองตั้งแต่นั้นมา จนวันหนึ่ง
องค์ชายรองคงไม่อยากให้เด็กหญิงวัยไม่กี่ขวบอย่างข้าตามติด จึงให้ของกำนัล
แก่ข้าเป็นหยกประจำกายลายพยัคฆ์ ข้อต่อรองขององค์ชายคือ หยกชิ้นนี้
สามารถทำอะไรก็ได้จากเขาหนึ่งอย่างโดยไม่มีข้อแม้

หลังจากได้หยกพกกายลายพยัคฆ์จากชายในดวงใจ ข้าก็ไม่ได้ตามติดเขา
ได้แต่เฝ้ามองชายอันเป็นที่รักเดินเข้าออกจวนทุกวัน หัวใจของข้าก็ตึงตึงสั่น
ไปกว่าเดิม จนข้าคิดว่าความรักของข้าคงไม่อาจถ่ายทอดจากบุรุษผู้นี้ได้แล้ว

จวบจนล่วงถึงวัยแปดปี บุปผางามเช่นข้าพร้อมสรรพสำหรับการเป็น
สหายของบุรุษสักคน หัวใจของข้าก็รักมันคงเพียงชายผู้เดียว หากเลือก
ได้ข้าย่อมอยากเป็นของเขาและมีเพียงเขา

และแล้ววันที่ข้าเฝ้ารอคอยก็มาถึง องค์ชายรองนำทัพไปปราบกบฏ
ชายแดนด้านเหนือติดกับแคว้นหยาง พร้อมกับพี่ใหญ่และพี่รองของข้า ชัยชนะ
ของแคว้นที่องค์ชายรองนำกลับมาทำให้พระองค์ได้รับพระราชทานยศชั้นอ่อง
พร้อมกับสมรสพระราชทาน ข้าจึงกลายเป็นพระชายาเอกของบุรุษที่ข้าแอบรัก
นับตั้งแต่นั้นมา

‘พระชายาที่สี่อยู่จื่อ’ พระชายาเอกที่ชั้นอ่องผู้นั้นได้มาโดยมิได้ต้องการ
เหมือนผืนฟ้าถล่มแผ่นดินหลายลงตรงหน้า ก็ยวบเปิดคนห้ามรับ
พระชายาเอกเข้าวัง ข้ากลับพบว่าชายที่ข้ารักมีสองพระชายารองและสองอนุ
โนวัง หนึ่งในพระชายารองคือสตรีที่ผู้คนเล่าลือกันทั่วแคว้นว่าเป็นรักแรกของ
ชั้นอ่อง

‘หลิวหมู่เหมี่ยว’ พระชายารองที่แสนรัก หญิงสาวผู้โชคดีที่ได้กุมหัวใจ
รักของพยุภคเจ้าของวัง

คำคืนวลันต์ของข้าไม่ได้สูญล้าอย่างที่เฝ้าฝันไว้ หัวใจของข้าอาบไปด้วย
น้ำตา น้ำผึ้งแห่งวลันต์ของข้าช่างขมปร่านัก ข้าสู้อดทน ไม่ว่าจะโดนลมปาก
ของเหล่าพระชายารองและอนุ ข้าร้ายความเย็นชาไม่แลเหลียวจากพระสวามี
ชายที่ข้าเคยคิดว่ารักเขาเต็มหัวใจ หากแม้เพียงเศษเสี้ยวแห่งรักข้าก็ไม่เคยได้
รับกลับมา

สองเดือนผ่านไป ข้าพบว่าร่างกายของข้าอ่อนแอลง หดเรียวแรง
ทั้งกายและใจ นับจากวันข้าหอบพระสวามีที่รักไม่เคยเฉียดกรายเข้าใกล้เรือน
ของข้าอีกเลย หรือว่าถึงเวลาที่ข้าจะต้องทบทวนเรื่องราวบางสิ่งของชีวิตอย่าง
จริงจังเสียที

‘หรือแท้จริงแล้วความรักไม่เคยมี เป็นข้านี้คิดไปเอง’

สาม ก๊วนหยก ก๊วนใจ

“พวกเจ้ารู้เรื่องที่พระชายาตั้งครรภ์หรือไม่”

คำถามของหมอลหวงจินก่อให้เกิดความเจ็บแค้นอยู่ชั่วขณะ ไร้คำตอบที่ต้องการ ชิวอิงกับหงหลิวแอบสบตากันด้วยไม่สามารถให้คำตอบใดได้

พระชายาเอกคนงามลี้มตาพลางถอนหายใจอย่างช้าๆ ความจริงแล้วขณะใดคร้ครวญเรื่องราวในอดีตของตน ประสาทพญายังคงรังพึงเสียงรอบข้างเท่านั้นจึงได้ยินคำพูดของหมอลหวงขาวอย่างชัดเจน คงถึงเวลาที่นางจะต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว หากนางยังคงเลือกที่จะเป็นบุพผางาม เผื่อคอยรักจากพระสวามีอย่างเฝอเม ต้องคอยลี้มรสน้ำใต้ดอกจากพระชายารองอย่างขมขื่น วันเวลาไม่ช้าไม่นานก็สืบบุพผาบบบบบคงร่วมหล่นเพราะไม่สามารถต้านทานแรงลมได้ คงไม่เหลือแม่เพียงเศษซาก นางกับลูกคงกลายเป็นปุยบำรุงบุพผาดอกแล้วดอกเล่าที่เข้ามาใหม่ในวังแห่งนี้

หากไม่รีบตัดสินใจในวันนี้ อีกไม่นานพระชายารองผู้แสนจะเสแสร้งนางนั้นคงจะรู้ว่าบุตรของนางยังคงมีชีวิตอยู่ในครรภ์ ไม่แค่นั้นนางจึงจอกนั้น คงส่งพญามัจจุราชมพรากชีวิตบริสุทธิ์นี้ไฉนเร็ววัน ขนาดเลือดในอกของตนเองนางยังยอมสละทิ้งได้เพียงเพื่อกำจัดพระชายาเอกผู้กีดขวางเส้นทางแห่งอำนาจ

“ท่านหมอมเจ้าคะ” เสียงแผ่วเบาของพระชายาเอกเรียกความสนใจจาก หมอหลวงชรา ที่กำลังใช้สายตาทักตักบดดันนางกำนัลทั้งสองที่ไม่ยอมบริปาก เรื่องของพระชายาเอก

“พะย่ะค่ะ”

“ข้ามีเรื่องจะขอร้องท่าน” ดวงตาทาวนคลอคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ริมฝีปากบางสั่นด้วยพยายามระงับความโศกเศร้า

“พระชายายกได้กล่าวเช่นนั้นเลย มีสิ่งใดให้กระหม่อมช่วยโปรดบอก อย่าได้คิดว่าตาเฒ่าผู้นี้เป็นคนอื่นคนไกล”

“ขอบคุณ ขอบคุณมากเจ้าคะท่านหมอ” หลีฮู่ยู่ยืมทั้งน้ำตา ในยามยาก น้ำใจคนแห่งผาก แม้เพียงสายฝนพริ้วก็ให้ความชื่นชุ่มหัวใจอันเห็บหนาว

“ข้าอยากให้ท่านหมอกับเรื่องการตั้งครรภ์ของข้าไว้เป็นความลับ” ครั้น เห็นสายตาดำเต็มไปด้วยคำถามของหมอหลวงชรา นางจึงเอ่ยต่อ

“ท่านหมอคงเห็นสภาพของข้าแล้ว ข้าไม่ขอปิดบังอันใด ด้วยท่านหมอก็เห็นข้ามาตั้งแต่ยังเป็นทารก ครรภ์ของข้าตอนนี้ยังไม่แข็งแรงนัก จะรักษา เอาไว้ได้นานเท่าใดก็ยังไม่ทราบได้ หากเรื่องราวแพร่พรายออกไป คาดว่า ไม่นานคงมีผู้คิดกำจัดให้พ้นทาง”

“แต่ว่า...”

“ข้าจะไม่ทำให้ท่านหมอต้อต้งเดือดร้อน แค่เพียงระยะหนึ่ง ให้ครรภ์นี้ ปลอดภัย แล้วข้าจะบอกซินอเองเอง”

“เช่นนั้นก็ได้ แต่อย่าปิดบังให้นานนัก โทษทัณฑ์ปิดบังเบื้องสูงนั้นเกรง ว่ากระหม่อมจะไม่สามารถรักษาหัวเอาไว้บนบ่าได้” ชายชราถอนใจด้วยความ หนักอก ไม่ช่วยก็ไม่ได้ ไม่แคล้วอาจตายตกทั้งแม่ทั้งลูก เรือนหลังของเชื้อ พระวงศ์มีที่ร่อยริวดีที่ต้องสังเวก เด็กสาวบอบบางผู้เฒ่าเห็นมาตั้งแต่วัยเยาว์ นางเป็นหลานปู่ของสหายรัก อดีตแม่ทัพซีโหมผู้หนึ่ง หากปล่อยให้หลานสาว ยอดดวงใจของคนผู้เฒ่าตาย คนผู้เฒ่าคงได้มาถอนแค้นเขาหมดหัวเป็นแน่แท้

“ขอบพระคุณท่านหมอมมากเจ้าคะ บุญคุณในครั้งนี้ วันหน้าข้าต้อง

ทดแทนอย่างที่สุด”

“ขอพระราชยาโปรดวางใจ พักผ่อนให้มาก ดิฉันที่กระหม่อมจัดมาให้ อีกไม่นานก็จะแข็งแรงทั้งแม่ทั้งลูก วันนี้กระหม่อมขอทูลลาพะย่ะค่ะ”

เรื่องสำคัญที่ตั้งใจจะทำในวันนี้สำเร็จไปหนึ่งอย่าง ทันทิที่หมอลงจิ้น เดินทางกลับ โดยมีหญิงหลิวตามออกมาส่งและรับเทียบยา ชิวอิงได้รับมอบหมาย ภารกิจสำคัญลำดับที่สอง

“ตามพ่อบ้านอุ้มมาพบข้า”

“เพคะพระราชยา” สายตามุ่งมั่นอย่างคนตัดสินใจแล้วของพระราชยาเอก ก่อความสงสัยให้นางกำนัลน้อยยิ่งนัก แต่ก็ไม่กล้าซักถามให้มากความ

“ถวายบังคมพระราชยาพะย่ะค่ะ” พ่อบ้านใหญ่กล่าวอย่างนอบน้อม แม้เจ้าของวังจะสั่งปิดเรือนของพระราชยาเอก แต่ไม่ได้สั่งปลด ดังนั้นเขาต้อง ปฏิบัติต่อพระราชยาเอกเป็นอย่างดีเหมือนเดิม พระราชยาเอกผู้แสนดีและ น่าสงสาร

“ตามสบายเถอะท่านพ่อบ้าน อย่าได้มีพิธีรีตอง ข้าเพียงจะขอมอบ บางสิ่งบางอย่างให้แก่ชินอ่อนง”

กล่าวจบมือเรียวบางก็ยื่นแผ่นหยกลายพยัคฆ์ที่พกพาติดกายไว้ตลอด เวลา นับตั้งแต่วันที่ได้รับมันในวัยเพียงห้าขวบ หัวใจกระตุกเพียงนิดให้รู้สึก ยามมือเรียวบางวางเปล่า เฉกเช่นหัวใจที่รานร้าวจนชาเคย

“จะให้เรียนชินอ่อนงว่าอย่างไรพะย่ะค่ะ” ผู้จำเป็นต้องส่งสารระหว่างสามี ภรรยาถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกัน

“ไม่ต้องกล่าวอันใด เพียงยื่นป้ายหยกนี้ให้... เพียงเท่านั้นชินอ่อนงจะ เข้าใจ” ริมฝีปากที่เคยอวบอิมบัดนี้กลับซีดเซียวดอิมที่มุมปาก คล้ายยิ้มคล้าย ไม่ยิ้ม แต่สายตาไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด

พ่อบ้านอุ้มป้ายหยกประจำกายเจ้าของวังจากพระราชยาเอก ในใจพลัน เกิดความกังขา เขาดูแล้วพยัคฆ์เหินมาเนิ่นนาน ผู้ถือครองป้ายหยกนี้มีเพียง

ซินอ่องเจ้าของวังเท่านั้น เหตุไฉนวันนี้ป้ายหยกจึงอยู่กับพระชายาเอก มีหน้าซ้ำ
พระชายาเอกยังมอบมันให้แก่เจ้าของ ครั้นจะซักถามลักค้ำก็มิกล้า สีหน้าของ
พระชายาเอกยามนี้ดูไปคล้ายกับสีหน้าของเจ้าของป้ายหยก ดูเย็นชาและ
น่าหวาดกลัวอย่างยิ่ง พระชายาเอกผู้แสนใจดีของเขาหายไปไหน หรือความ
เจ็บปวดจะเปลี่ยนผู้คนให้กลับกลายเป็นน่ากลัว

ช่างน่ากลัวจริงๆ

ซินอ่อง

๗

บุปผาสะบัดปีกสะบัดใบ

“ไม่ต้องกล่าวอันใด เพียงยื่นป้ายหยกนี้ให้...”

คำกล่าวนั้นเป็นจริงดังพระชายาเอกว่า ท้นทีที่เจ้าของวังเห็นสิ่งของที่ยื่นให้ เขาท้นได้เห็นสายตาที่เปลี่ยนไป แม้เพียงชั่วแวบเดียวของเจ้าของวังก่อนจะเปล่งประกายเป็นชาตังเดิม นึกแล้วให้น่าเหนื่อยหน่ายใจยิ่งนัก ช่างได้กับของเขาราวธนาท่นชายและท่นหญิงน้อยจากวังพยัคฆ์เห็นนี้มากขนาดไหน เขาผู้เฒ่าคนนั้นล้วนทราบดี และแน่นอนว่าท่นชายหรือท่นหญิงน้อยที่ติดกับมารดาแห่งแผ่นดินปรารธนา ย่อมต้องมีมารดาเป็นพระชายาเอกจากสมรสพระราชทานจึงเหมาะสมคู่ควร แล้วหลังจากนั้นจะได้มาจากพระชายารองก็ไม่เป็นอันใด เมื่อเกิดเหตุการณ์วันนี้ขึ้นเขาจะแบกหน้าไปรายงานได้อย่างไร

“ผู้เฒ่าเจ้าข้าผมพอกเพิ่มขึ้นอีกปอยหนึ่งแล้ว” เขาได้แต่รำพึงในใจ

“ทำตามทีพระชายาเอกต้องการ” รับสั่งเรียบขาดไม่ลังเลแม้เพียงน้อยก่อนสั่งการเรื่องการดูแลวังในระหว่างทีพระองค์ไม่อยู่

“เป็นหวมมีภารกิจทีต้องไปจัดการอย่างเร่งด่วน กำหนดเวลาไม่แน่นอนอาจเร็วหรือเนิ่นนานก็มีอาจบอกได้ เรื่องราวในวังพยัคฆ์เห็นต้องให้ท่นดูแล

และที่สำคัญอย่างยิ่งคือ...” เจ้าของวังถอนหายใจยาว ก่อนจะกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการย้ำเตือน

“ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเรือนพระชายาเอกอย่างเด็ดขาด”

“แล้วหากเป็นพระชายารองหลิว...” กล่าวไม่ทันจบดีหัวทั้งห้องก็เต็มไปด้วยกระแสดันอย่างไม่พอใจจากเจ้าของวัง เพียงมองสบตาหัวใจพอบ้านวัยชราที่แทบจะร่วงหล่นลงพื้น

“ไม่เว้นแม้แต่ผู้ใด หากมีสิ่งใดที่จัดการไม่ได้ให้ขอความช่วยเหลือจากองค์ชายสาม” กล่าวจบพระองค์ก็สละขลุ่ยผ้านจากไป ปลอบให้ชายชราถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนจะค่อยๆ เรียกขวัญของตนเองที่หล่นหายไปให้กลับคืน

ในห้วงเวลาอันยุ่งยากเช่นนี้ อย่างน้อยพอบ้านเช่นเขาก็รับรู้ความลำบากอย่างที่น่าชื่นใจ

“อา...” เขามีหน้าไปรายงานบิดากับมารดาของแผ่นดินแล้ว

ความลับที่ว่านั้นก็คือ...

“แท้จริงแล้วน้ำหนักของพระชายาเอกในหัวใจของพยัคฆ์เจ้าของวังแห่งนี้ไม่ธรรมดาเลย”

หยกกลายพยัคฆ์ได้หวนคืนสู่เจ้าของที่แท้จริงแล้ว หลังจากอยู่ติดกายผู้ไม่คู่ควรเสียนาน หลี่ฮู่จื่อฮั่มให้ตัวเอง คนรักที่เป็นเช่นนี้ หากปล่อยวางได้แล้ว ความทุกข์ที่ว่ายิ่งใหญ่ก็ดูสามัญนัก วันวานนางอาจโง่เขลา โง่มีในรัก บักใจมันเพียงบุรุษที่ไม่เคยมีใจให้ บัดนี้นางตาสว่างแล้ว ต้องขอบคุณนางจึงจกตัวเมียนั่นที่ทำให้นางปล่อยวางได้ เมื่อได้เห็นน้ำใจของบุรุษผู้นั้น

‘อดีตพระสวามี’

ใช่ มันเป็นเพียงเรื่องราวในอดีตของวันวานไปเสียแล้ว ข้อแลกเปลี่ยนที่นางร้องขอเพื่อแลกกับการที่หยกคืนสู่เจ้าของคืออิสระ ซึ่งทั้งนางและเขาต่างรับรู้ว่าสมรสพระราชทานนี้อาจหย่าร้างได้ มีอาจหย่าร้างแล้วอย่างไร นางต้องทนเช่นนั้นหรือ นับจากนี้ไปนางจะเป็นเพียงแค่พระชายาเอกแต่ในนามเท่านั้น

เขากับนางต่างถอยห่างคนละก้าวตามข้อตกลง ไม่ล่วงล้ำ ไม่ก้าวก่าย ให้เกียรติ แก่อีกฝ่ายตามฐานะที่ดำรงอยู่ เขาไม่ผิดที่ไม่มีหัวใจรักให้แก่นาง และเขาจะรักใคร่ที่ไม่ผิดอีกเช่นกัน หัวใจรักไม่อาจบังคับบัญชาได้ เฉากเช่นที่นางรักเขา ในวันวานอย่างไรเล่า สิ่งเดียวที่ชายผู้นั้นผิดคือเขาไม่มีความยุติธรรม ไม่สอบสวน ไม่ซักถาม ทั้งที่นางอุ้มครรภ์บุตรของเขาอยู่ เขาตัดสินลงโทษนาง อย่างไม่เป็นธรรม แล้วทอดประคองนางจึงจอกเฝียรักจากไป ปล่อยให้นางกับ เจ้าก้อนแป้งน้อยกึ่งเป็นกึ่งตายโดยไร้สามีและบิดาทางปีกปกป้อง ขอขอบคุณ สวรรค์ที่ท่านมีตา นางกับลูกจึงอยู่รอดปลอดภัย

จากวันนั้นไปนางไม่ไขว่คว้างาเฝ้าดอกนั้นอีกแล้ว ความรักนั้นจะมีหรือ ไม่นางมิแยแส สิ่งที่นางตระหนักในวันนี้ล้ำค่ากว่านั้น นางจะเป็นนางหงส์ที่ โขบขันอย่างอิสระเสรี ไม่บินสู่ฟากฟ้าอย่างทงหง แม้อึดเด็ยทว่าไม่ได้ยวดยา แม้ข้างกายจะไร้เงาบุรุษเคียงข้าง นางหงส์เช่นนางยังมีครอบครัว มีรักที่ยิ่งใหญ่ อยู่เบื้องหลัง นางคือท่านหญิงแห่งแคว้นหยาง ฮองเต้แคว้นหยางคือพี่ชาย มารดาของนางที่รักนางยิ่ง บิดาของนางเป็นแม่ทัพใหญ่ นางมีพี่ใหญ่เป็นแม่ทัพ ชาญฉีก พี่รองเป็นขุนซื้อผู้เฉลียวฉลาด มารดาของนางคือองค์หญิงผู้มีรูปโฉม เป็นหนึ่ง และความมกล้ำหาญที่เกินกว่าสตรีใด สาวงามผู้มีอำนาจมืดที่ไม่มีใคร สามารถต่อกรได้ วันข้างหน้านางอาจเดินตามรอยมารดา เพื่อปกป้องคนที่ นางรัก... เจ้าก้อนแป้งน้อยของนาง

‘ท่านทำร้ายข้าได้ข้าไม่ว่า แต่คนทั้งโลกหล้าควรรู้ไว้ว่า... บุตรของข้าใคร อย่าแตะะ ไม่เช่นนั้นข้าพร้อมจะเป็นหงส์เพลิงเพื่อแผดเผามันให้ดับสิ้น’

ห้า เรือนไร่ใจ

หนึ่งเดือนให้หลัง ด้านหลังของกำแพงวังพยุหะคีรีปรากฏเรือนหลังงามนามว่า 'เรือนไร่ใจ' ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นหน้าเจ้าของเรือน เสียงบอกเล่าต่อกันมาว่าเป็นเรือนของท่านหญิงโสมสะคราญจากเมืองหยาง ชาวบ้านได้แต่เมียงมอง มีอาการล้าส่วงล้าล้าเกิน ด้วยว่าหน้าเรือนมีผู้คุ้มกันหน้าตุ๋ ทำทางเคร่งครัดราวกับทหารรักษาวังก็มีปาน

พ่อบ้านอยู่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าของวังอย่างเคร่งครัด นางได้ในสิ่งที่ปรารถนา เรือนผู้หญิงเป็นสิทธิ์ขาดของนางแต่เพียงผู้เดียว นางยังคงได้รับทุกสิ่งอย่างตามศักดิ์ฐานะแห่งพระชายาเอกของเจ้าของวัง ยกเว้นหัวใจไร่คำของเจ้าของวัง ซึ่งเวลานั้นนางไม่ต้องการแล้ว ตอนนั้นหัวใจของนางปักหลักรักรัมนั้นแต่เจ้าก้อนแป้งน้อยที่นอนพิงตัวเป็นดักแด้จอมซี้เกียจอยู่ในพุงกลมๆ ของนาง ข้อดีข้อเดียวของบิดาเจ้าดักแด้เท่าที่คิดได้ในตอนนั้นก็คือ เขามอบของขวัญอันแสนวิเศษให้นาง แล้ววันหนึ่งข้างหน้าหากนางเป็นคนดีและมีจิตใจเมตตา นางจะยอมได้เขาพบหน้าเจ้าดักแด้น้อยสักครั้ง

ชีวิตที่ผ่านมานี้ของนางก็นับว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการเฝ้ายาว และก็ได้ผลดีเป็นอย่างยิ่ง ครรภ์ของนางแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายของนางได้รับ

การดูแลจากหมอลหลวงจีนอย่างดีเยี่ยม สมุนไพรที่ใช้เป็นของชั้นเลิศที่มีเพียงวังหลวง และนางเจาจึงไปกับพ่อบ้านว่าต้องการให้หมอลหลวงจีนเป็นผู้เดียวที่เข้าพบนางได้ เนื่องจากท่านเป็นสหายที่ท่านปลูกฝังให้มาดูแล ที่สำคัญคือเจ้าของวังไปทำการกิจสำคัญ และคาดว่าจะอีกนานกว่าจะกลับ เมื่อถึงเวลานั้นหัวใจอันบอบช้ำของนางคงแข็งแรงดังเดิม

แม้คำสั่งจากพ่อบ้านจะเคร่งครัดเด็ดขาด ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเรือนผู้หญิง แต่ก็ยังมีพวกมดไม่กลัวตายเพียรพยายามส่งสิ่งทีนางไม่ปรารถนาเข้ามาให้บ้างส่งคน บ้างส่งของ บ้างสอดแนม แต่ยังไม่ถึงขั้นทำให้เจ้าตักแต้ของนางตกใจ ไม่เป็นไรนางอภัยให้ได้

“พี่หญิง พี่หญิงเจ้าคะ น้องมาเยี่ยมเจ้าค่ะ” เสียงหวานใสของพระชายารองร้องเรียกอยู่หน้าเรือนผู้หญิง

“พี่หญิง เปิดประตูให้น้องสักหน่อยเถิดเจ้าค่ะ” หญิงสาวผู้งดงามใบหน้าหวานล้ำ ปรายตาแฝงแววหม่นหมองอย่างรู้สึกผิด

“น้องขอโทษที่ทำให้พี่หญิงต้องโดนพระสวามีลงโทษ น้องรู้ว่าพี่หญิงไม่ได้ตั้งใจทำให้น้องตกเลือดจนเสียชีวิตในครรภ์ พี่หญิงไม่ได้ตั้งใจทำร้ายสายเลือดราชวงศ์ ไม่ได้ปรารถนาจะทำร้ายสายเลือดแห่งมังกร น้องเข้าใจพี่หญิงดี อย่าได้ถือโทษโกรธน้องเลยนะเจ้าค่ะ หากดวงวิญญาณบุตรชายของน้องรับรู้ เขาคงเข้าใจว่าพระชายาเอกไม่ได้ตั้งใจ และคงอภัยให้เช่นกัน” น้ำตาของนางยังคงรินไหลเป็นสาย กลั้นเสียงสะอื้นเป็นที่น่าสงสารและอยากปลอบประโลมแก่ผู้พบเห็น

“หากชินน้องกลับมาเมื่อใด น้องจะขอร้องให้พระองค์ยกโทษให้พี่หญิง พระองค์คงเห็นแก่น้องบ้าง เปิดประตูให้น้องเถิดเจ้าค่ะ น้องเป็นห่วงพี่หญิงจริงๆ”

“พระชายา พอเถิดเพคะ” นางกำนัลคนสนิทประคองร่างงามที่ราวกับจขปลิวลม

“ร่างกายพระชายายังไม่แข็งแรง หม่อมฉันว่ากลับเรือนเถิดเพคะ หาก

ขึ้นอ่องรู้เข้าจะกริ้วได้”

“ไม่ ข้าไม่กลับ อยางไรวันนี้ข้าต้องพบพี่หญิงให้ได้” ร่างบอบบางผละจากนางกำนัลแล้วเร่งเดินตรงเข้าไปกระซกประตูลิเก

“ข้าก่อนพะยะค่ะ” ทันทีที่มีมือเรียวบางแตะบานประตูลิเก หน้าเรือนผู้หญิงที่เมื่อสักครู่ว่างเปล่ากลับมีองครักษ์ปรากฏกายถึงสี่คน

“บังอาจ! เจ้ากัณฑ์ขิดขวางพระชายารองหรือ” นางกำนัลจึงซึ่งก้าวตามเจ้านายมาขึ้นเสียงใส่องครักษ์ที่บังอาจขิดขวาง อีกนิดเดียว นิดเดียวแท้ๆ จะเปิดประตูลิเกผู้หญิงได้อยู่แล้ว จะได้ว่าเจ้ากัณฑ์ขิดที่เกิดขึ้นไม่ถูกที่ถูกทางนั้นถูกขับออกมาจนหมดแล้วหรือยัง คงเหลือเลี่ยนหนามไว้ให้ทิ่มตำใจอีกหรือไม่ เจ้าตัวมารกลับโผล่มาขวางเสียได้

“เรียนพระชายารอง เรือนผู้หญิงถูกสั่งปิดโดยเด็ดขาด คนในห้ามออก คนนอกห้ามย่างกรายพะยะค่ะ” องครักษ์หน้าหนึ่งกล่าวด้วยสีหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึก

“จึ่งจิง อยาได้สามหา จงกล่าวขอโทษท่านองครักษ์เดี๋ยวนี้” พระชายารองคนงามดูนางกำนัลที่ติดตาม

“ขออภัยเจ้าคะท่านองครักษ์ ข้าเหนื่อยเพลอไป”

“ข้าก็ขออภัยแทนคนของข้าด้วย และขออภัยที่ร้อนรนไป เพียงเพราะข้าเป็นห่วงพระชายาเอก ถูกขังนานเป็นเดือนแล้ว ป่านนี้ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรบ้าง จะป่วยไข้ จะตรอมใจ มีหมอเข้าไปดูแลหรือไม่ ข้าवलอาหารจะเพียงพอนั้นพวกร่างกายหรือไม่ ด้วยไม่ว่าอีกนานเท่าใดเจ้าของวังจะกลับมา หรือแม้กลับมาทีอาจไม่ยกเลิกคำสั่งปิดเรือนก็ได้ ช่างน่าเวทนานัก” พระชายารองแสดงท่าทีเห็นใจผู้ที่อยู่ด้านในเรือนที่ถูกสั่งปิด พลางกลืนก้อนสะอื้นก่อนกล่าวแสดงความห่วงใยอันแสนจะสละสลวยอีกครา

“ข้านี้แสนห่วงใยพี่หญิงยิ่งนัก” ดวงตางามคลอคล่องด้วยน้ำใสๆ

“...” องครักษ์ประจำเรือนผู้หญิงยังคงรักษาความเงียบ

“ถ้าเช่นนั้นวันนี้ข้าคงต้องกลับก่อน รมกวรท่านแล้ว” กล่าวจบร่างงาม

ก็เอียงอย่างจากไป

หน้าเรือนผู้ทรงกลับมาว่างเปล่าเฉกเช่นเดิม

หน้าเรือนไร้ใจมีรถม้าคันใหญ่หรูหราประดับประดาอย่างวิจิตรงดงาม

อลังการราวกับเชื้อพระวงศ์ก็มีปาน ด้านหน้าและหลังรถม้าปักธงแดงหงส์เพลิง
สยายปีกโฉบบินอย่างสง่างาม รถม้าคันงามมาเยือนเรือนไร้ใจแทบจะทุกวัน
แรกเริ่มชาวบ้านเฝ้ามองด้วยความสนใจ สงสัยใครรู้ แต่มีว่าผ่านไปเป็น
แรมเดือนก็ยังมิมีผู้ใดได้รู้ว่าผู้โดยสารรถม้าอันหรูหราคือผู้ใด และเจ้าของเรือน
ไร้ใจคือใคร

กก ของขวัญจากสรวงสวรรค์

ครรภ์ของข้าใช้เวลาได้หักเหืองแล้ว ห้าเดือนเสียเวลาที่เจ้าดักแด้น้อย
นอนขดคุดคู้อยู่ในพวงกลมๆ อันใหญ่โตของข้า ข้าเฝ้าทะนุถนอมดูแลประดับ
ประคองเจ้าดักแด้เป็นอย่างดี ชีวิตในวันนี้ของข้าสุขสงบยิ่งนัก ความสุข
มากมายที่โอบล้อมทำให้ข้าย้อนคำนึงไปถึงวันเวลาที่ข้าเป็นบุพผากลับบางถูก
โอบประคองอยู่ในฝ่ามือของคนทั้งจวน บัดนี้ข้าเติบโตแล้ว ได้เรียนรู้ความจริง
แห่งชีวิตจากความเจ็บปวดที่ได้รับ แต่ข้าไม่เคยนึกเสียใจ แม้ย้อนคั่นวันเวลา
กลับไปได้ ข้ายังคงเลือกวิถีทางเดิม เหตุเพราะว่ารางวัลอันแสนล้ำค่าที่ข้าได้
รับภายหลังจากความทุกข์ระทมเจียนดับสลายนั้นมียุณค่าต่อหัวใจนัก สำนัก
แห่งความเป็นมารดาทำให้ข้ามองโลกบนพื้นฐานของความจริง

อำนาจและความยิ่งใหญ่ในโลกหล้าเท่านั้นที่จะทำให้ผู้คนที่เรารัก
ปลอดภัย และหากวันใดเราพลาดพลั้ง พวกเขาทั้งหลายล้วนตายตกตาม
วันนี้ข้าจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ และอยู่อย่างสง่างาม เพื่อโอบอุ้มประคองเจ้าดักแด้
ของขวัญจากสรวงสวรรค์ที่ประทานมา บุตรของข้าย่อมมีศักดิ์ฐานะตามบิดา
ถึงแม้เขาจะไม่ใส่ใจข้าล้วนไม่แยแส เขาใส่ใจแล้วอย่างไร ไม่ใส่ใจแล้วอย่างไร
บัดนี้ข้าไม่ใช่ดอกไม้อกสืบบางนั้น ข้าคือท่อนเหืองเฟื่องหวงเจ้าของเรือนไว้ใจ

อึ้งงดงาม มารดามาเยี่ยมข้าทุกวันหลังจากที่ท่านว่าง อดีตจางกงจูแห่งแคว้นหยาง มารดาของข้านางไม่ธรรมดาเลย

ข้าได้รับของขวัญปลอมใจจากมารดาผู้ประเสริฐ หลังจากท่านทราบเรื่องราวรักกันทดนน้ำตาหลังบ้านของข้า นางมอบหงส์สรณูให้ข้าเพื่อปลอมขวัญ กิจการนี้เป็นสินเดิมของมารดา ข้าเพียงเคยได้ยินว่ากิจการนี้มอบแก่บุตรสาวคนโตของสกุล ข้าได้รับป้ายทองหงส์เพลิงโลกันตร์จากมารดาสุดที่รัก ความจริงที่ข้าได้รับรู้ทำเอาข้าตื่นตระหนก จนเจ้าดักแด่ตกใจประหวั่นด้วยการถิ่บุงข้ายกใหญ่

“ไม่มีอันใดหรอกเจ้าดักแด่น้อยของยาย ถ้าเจ้าเป็นหลานสาว เจ้าก็จะได้มันเป็นของตกทอดจากมารดา” หลี่ฮูหยินยิ้มอ่อนโยน มือเรียวงามลูบไล่กรรม์บุตรสาวเพื่อปลอมโยนเจ้าดักแด่ซัดใจ

หงส์สรณูนั้นแท้จริงแล้วเป็นสถานที่ใช้ติดต่อสื่อสารของจำหนัหงส์เพลิงโลกันตร์ ฉากหน้าเป็นสถานเริงรมย์ขายศิลปะ ภาพวาด ขั้บร้อย ร่ายรำ และบรรเลงดนตรี ป้ายทองที่มารดามอบให้ข้าคืออำนาจสั่งการทั้งหมดของจำหนัหงส์เพลิงโลกันตร์ พร้อมมอบองค์รักษ์เงาสองนาย องค์รักษ์หญิงสองนางติดตามเป็นสาวใช้ข้างกายเพื่อรักษาความปลอดภัย

ได้เวลาหมอล่วงจินมาตรวจสุขภาพเจ้าดักแด่น้อย ท่านหมอใส่ใจสุขภาพของเราสองแม่ลูกเป็นพิเศษ แม้ตัวท่านหมอเองจะบอกว่ากรรม์ของข้าแข็งแรงดีแล้ว ทั้งแม่ทั้งลูกปลอดภัย แต่ก็มิวายมาตรวจอย่างสม่ำเสมอ นี่แหละหนาสั่งใดที่ดำเนินด้วยความรักความเมตตาปราณี สิ่งนั้นล้วนสำเร็จแล้งงดงาม

“การวะหลี่ฮูหยิน การวะท่านหญิงเฟิ่งหวง”

“รบกวนท่านหมอแล้ว” ท่านแม่ของข้ากล่าวอย่างเกรงใจ

“มิได้ มิได้ฮูหยิน อย่าได้เกรงใจไป เราต่างก็เป็นคนกันเอง เพื่อสุขภาพของท่านหญิงเฟิ่งหวง ท่านชายน้อย หรือท่านหญิงน้อยที่อยู่ในกรรม์แล้ว ท่านสามารถให้คนไปตามข้าได้ตลอดเวลา อย่าได้รีรอ หากเกิดอันใดขึ้นเกรงว่า

หัตถ์แต่อย่างช้าจะรับผิดชอบไม่ไหวหรือไม่ไหว”

“อย่างไรก็ต้องขอบคุณ หากไม่ได้ท่าน บุตรสาวกับหลานข้าอาจมิได้อยู่จนถึงวันนี้”

ข้ายืนมือเรียวงามที่ยังไม่มีอาการบวมแดงให้หมอหลวงจินตรวจ หลังจากวางผ้าผืนบางก่อนตรวจชีพจร หมอหลวงผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วตรวจอีก คิ้วหนาขมวดมุ่น ประเดี้ยวคล้าย ประเดี้ยวขมวด คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ข้ากับมารดาสวดกันด้วยความไม่เข้าใจ มีอันใดเกิดขึ้น หมอหลวงจินซึ่งตามปกติใจเย็น สุขุม รักษาภิรยา เนิบช้าสง่างามน่าชื่นชมกลับมีภิรยาเช่นนี้

“มีอันใดหรือเจ้าคะ” เป็นมารดาที่เอ่ยถามด้วยความคับข้องใจ และห่วงใยในบุตรสาวกับหลานตัวน้อย

“ขอแสดงความยินดีด้วย” เราสองแม่ลูกสวดกันอีกครั้งด้วยความสงสัยใคร่รู้

“ครุฑของท่านหญิงเป็นครุฑแผด เหตุที่ไม่ได้แจ้งแต่แรกเพราะครุฑนั้นกระดกกระเทือนอย่างรุนแรง ครั้นนั้นไม่แน่ใจว่าจะรักษาบุตรในครุฑไว้ได้หรือไม่ เมื่อรักษาไว้ได้ก็ยังไม่แน่ใจว่าทารกคนหนึ่งที่ย่อนแอในครุฑนั้นจะรอดหรือไม่ ชีพจรสายหนึ่งแข็งแรง อีกสายอ่อนแอหนัก ครั้นถึงวันนี้ชีพจรอ่อนแอสายนั้นกลับแข็งแรงเป็นปกติ จึงสามารถแจ้งแก่ท่านหญิงได้ ขอแสดงความยินดีที่ท่านได้เป็นมารดาทารกพร้อมกันถึงสองคน สวรรค์เมตตาแล้วเมตตาแล้ว”

จบคำกล่าวของหมอหลวงจินทั่วทั้งห้องก็เงียบงัน ระหว่างฟังถ้อยคำของหมอหลวง น้ำตาหยดหนึ่งร่วงหล่นด้วยสำนึกเสียใจของมารดาที่ไม่ระมัดระวังตนเอง ปลอ่ยให้ผู้อื่นทำร้ายบุตรในครุฑจนถึงขั้นเกือบสูญเสียชีวิต นับว่าครั้งนี้จวนแม่ทัพเป็นหนีชีวิตหมอหลวงจินแล้ว แม้จะเป็นชีวิตเล็กๆ แต่เป็นชีวิตที่มีคุณค่าต่อสกุลหล่ออย่างยิ่ง บุญคุณนี้วันหนึ่งข้าหน้าผู้เป็นมารดาแห่งบุตรจะขอเป็นผู้ทดแทน ส่วนความแค้นที่ทำร้ายเลือดเนื้อแห่งบุตร มารดาผู้นี้ขอทวงคืนเช่นกัน

“ขอบคุณสวรรค์ ท่านช่างเมตตาคนสกุลหลืย่งนัก” หลี่ฮูหยินได้สติก่อนผู้อื่น หลังจากบรรยายกาศเจียบงันล่วงผ่าน ความยินดีปรีดาก่อให้เกิดรอยยิ้มสองชีวิตเล็กๆ ในครมรณำพาความสุขสันต์และความรื่นรมย์มาให้สกุลหลืย่งมากมายจนมิอาจกล่าวหาได้

“นับแต่นี้ขอให้ท่านหญิงระมัดระวังร่างกายให้ดี และอีกอย่างหนึ่งที่ต้องขอเตือนเอาไว้ คือท่านอาจจะคลอดทารกก่อนกำหนดได้ เนื่องจากในครมรณมีทารกถึงสองคน หากพวกเขาแข็งแรงและเติบโตเกินไป ครมรณของท่านอาจแบกรับไม่ไหว อีกสักเดือนขอให้หลี่ฮูหยินหาหมอดำแยมาประจำเรือนเอาไว้ได้เลย หากเกิดเหตุการณ์อันใดจะได้แก้ไขได้ทัน”

“ไม่มีปัญหาเจ้าคะ ข้าจะเตรียมความพร้อมเอาไว้”

“หากไม่มีอันใดแล้ว ข้าต้องขอตัว ฝากวนท่านหญิงให้คนมารับเทียบยาและทำตามอย่างเคร่งครัด”

“ชีวอิง ส่งท่านหมอ”

“สกุลหลืย่งขอบคุณท่านหม่อีกครั้งเจ้าคะ”

หลังจากส่งท่านหมอลับมารดาข้าก็ไม่ได้รีรอ ทำราวกับข้าตั้งครมรณเก้าเดือนและกำลังจะคลอดในวันพรุ่งนี้

“ท่านแม่หลงลืมสิ่งใดไปหรือไม่ ข้าเพิ่งตั้งครมรณได้เพียงห้าเดือนนะเจ้าคะ” ข้าได้แต่รำพึงในใจ

ท่านช่างกระตือรือร้นยิ่งนักมารดาของข้า ตัดสินใจเฉียบขาดไม่ได้รีรอหรือปรึกษาผู้ใด สมกับเป็นนายหญิงแห่งตำหนักหงส์เพลิงโลกันตร์ วันหนึ่งข้าหน้าข้าขอเป็นให้ได้เพียงครึ่งหนึ่งของท่านก็พอ

“ฟง”

“ขอรับ” หนึ่งในเงาปรากฏกายพร้อมรับคำสั่ง

“ส่งคำสั่ง มามาสองนาง พร้อมหมอดำแยอีกสองนาง ถึงเรือนไร่ใจในอีกเจ็ดราตรี”

“ขอรับ” หลังรับคำสั่งร่างงาก็หายวับไปราวกับไม่เคยปรากฏกาย

“จื่อเออร์”

“เจ้าคะท่านแม่”

“เรื่องคนที่ทำร้ายหลานของแม่”

“เรื่องนี้ขอให้เป็นที่หน้าของลูกเจ้าค่ะ”

“ได้”

“ถ้าเจ้าขอ แม่ก็จะให้”

“ลูกขอเรียกค่าทำขวัญให้เจ้าดักแด้น้อยเองเจ้าค่ะ”

“ดี รักษาตัวด้วย แล้วแม่จะมาไหม”

หญิงสาวยิ้มอย่างงดงามให้มารดา แต่เมื่อลี้ภัยหลีกหนีผู้เป็นมารดา
สายตากลับกลายเป็นเยียบเย็น เสียงหวานอ่อนแอ

“เปิดเรือนให้หนูเข้ามา ข้ามีของจะกำนัล และจะเรียกค่าทำขวัญที่ทำให้
เจ้าดักแด้น้อยเสียขวัญ”

“ขอรับ” เสียงรับคำขององค์รัชทายาทหนักแน่นมั่นคง

“หงหลิว ข้าอยากพักผ่อน” สาวใช้คุกเข่าเข้ามาประคอง ขำต้องเอนหลัง
ลึกลงไป คืบหน้าจมีเรื่องสนุกสนาน ข้าก็เคยบอกแล้วนี่นา

“ลูกข้า ไครอย่าแตะ”

เจ็ด เพียงดอกเป็ย

เพลง 1

เรือนแถวหาที่เคยยิ่งใหญ่ เสียงจอกขาโงมามอันประมาณค่าไม่ได้
ถูกขว้างแตกกระจายอย่างไร้ค่า เตียดโบน้าบ่าวรับใช้ไปเพียงนิ้วมือ บ่าว
ขายหญิงนึ่งหมอบรบไปกับพื้น กายสั่นด้วยความหวาดกลัว โบน้างดงาม
ราวกับภาพวาดนางเขียนบัดนี้ไม่ได้หันมองอีกแล้ว โหสะโกรธเกรี้ยวรุนแรง
ยิ่งนัก โบน้าหวานล้ำบิดเบี้ยวเหี้ยมเกร็ดด้วยแรงอารมณ์ผสมด้วยความเกลียดชัง
ซ่อนแค้นในอก

นางเป็นรักแรกของชินอ่องตั้งแต่เมื่อแรกยังเป็นเพียงองค์ชายรอง คน
ทั้งเมืองหลวงต่างรับรู้ลึน วาดฝันวาดหวังที่จะได้สมรสพระราชทานเคียงข้าง
แม่ทัพผู้งามสง่า ทว่าฝันรักกลับแหลกสลายกลับกลายเป็นฝันร้าย รักของนาง
ไม่สมหวัง สมรสพระราชทานกลับตกเป็นของหญิงอื่น หัวใจนางเจ็บปวดจน
เกินจะกล้ว ต้องฝืนยิ้มอ่อนโยนเมื่อเข้าวังพัยค์เห็นในตำแหน่งพระชายารอง
ทั้งที่นางเป็นถึงคุณหนูรอง บุตรีขุนใหญ่ใหญ่ของเสนาบดีคลัง ทั้งยังเป็น
น้องสาวคนเดียวของหลิวซูเฟย พระสนมผู้งดงาม อดีตโอรสโอรสอันดับหนึ่ง
ของเมืองหลวง พระสนมแสนรักขององค์ฮ่องเต้

วันนี้นางยินยอมตกเป็นรองทว่าไม่ใช่ด้วยรัก นางเฝ้าไฝฝืนถึงอำนาจอันหอมหวาน วันนี้แม้จะยังมีเซ แต่ในวันหน้าตำแหน่งพระชายาเอกเคียงคู่ชินอ่องย่อมต้องเป็นนางแต่เพียงผู้เดียว

ลู้นั้นเฝ้ามองสตรีอื่นเป็นพระชายาเอกเคียงคู่พระสวามี ในใจหลังเลียดคับแค้นไม่ยินยอม นางมาก่อน สตรีนางนั้นมีมีอันใดเทียบเคียงกับนางได้ไม่ว่าจะเป็นรูปโฉม กิริยามารยาท ศาสตร์และศิลปะทั้งสี่ นางล้วนเชี่ยวชาญเป็นหนึ่ง สิ่งเดียวที่สตรีนางนั้นมีเหนือนาง เพียงเพราะเป็นบุตรนางเดียวของจวนแม่ทัพปราบไพร่พ่ายที่มังกรบนบัลลังก์ให้ความไว้วางใจยิ่งกว่าผู้ใด

นางเฝ้ารอวันเวลาอย่างอดทน ไม่นานเพียงสองเดือนหลังพิธีสมรส ชินอ่องเข้าหอกับพระชายาเอกแค่เพียงราตรีเดียว พระชายาเอกผู้นั้นยังอุบล่าห์ตั้งครมได้ แต่ตั้งครมแล้วอย่างไร ตั้งครมได้นางก็ทำให้ตกเลือดได้ นางติดสินบนคนในเรือนพลูทรงของพระชายาเอก จนทราบว่าพระชายาเอกตั้งครมได้สองเดือน ช่างประจวบเหมาะราวกับสวรรค์บันดาล ฟ้าดินเป็นใจเข้าข้างหรือเป็นเพราะความเพียรพยายามของตัวเองก็มีรู้ได้

ครั้งหนึ่งนางเฝ้าถึงกับสลับยาห้ามครมที่เจ้าของวังให้ดื่มทุกครั้ง หลังจากมารวมอภิมภยด้วย และแสร้งบอกว่าตัวเองก็ตั้งครมเช่นกัน ครมของนางเพียงหนึ่งเดือน หากปล่อยยให้พระชายาเอกคลอดบุตรชายนางยินยอมไม่ได้ ฉะนั้นนางต้องทำลายครมของพระชายาเอก และไม่ใช่เพียงทำลายครมเท่านั้น นางจะทำลายชีวิตพระชายาเอกให้สูญสิ้นไม่ให้มีหน้ามาเชิดชูคอในวังพยัคฆ์เห็นได้อีก

นางสั่งให้จื่อจิงนางกำนัลคู่ใจฉลักพระชายาเอกขณะเดินสวนทางกัน โดยให้นางกำนัลหญิงคนหนึ่งดูต้นทางให้ ครั้นได้จังหวะเวลาที่ชินอ่องเสด็จกลับวังพอดี เหตุการณ์ก็เป็นไปตามแผนที่นางวางเอาไว้ โชคอันดีของการทำลายสายเลือดเชื้อพระวงศ์นั้นหนักหนา พระชายาเอกต้องได้รับโทษสถานหนัก ฉะนั้นบุตรของพระชายาเอกก็ต้องไม่รอดชีวิตเช่นกัน

นางสู้อุตสาหะแบกหน้าไปเรือนพลูทรง แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ส่งคนแทรกซึม

ก็เข้าไม่ถึง ทั้งยาและอาหารไม่สามารถลงลำเข้าไปในเขตเรือนผู้ทรงได้ คิดแล้วก็ให้คับแค้นใจนัก

“บัดชน! ใช้งานสิ่งใดไม่ได้ความ เลี้ยงไปก็เสียชีวิตชาวสาร” ร่างกายยังคงสั่นด้วยโทสะ มือเรียวยาวกำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ

“ข้าต้องการให้มันตาย ตายอย่างไรก็ได้ ตายอย่างทรมานยิ่งดี ตายเสียพร้อมกันทั้งแม่ทั้งลูก ตายคาท้องไปเลย” สตรีที่งดงามเผยด้านมืดดำในหัวใจออกมาอย่างลึมต่ำ

ปาวหญิงชายลอบมองสบตากัน อันโทสะของสตรีที่มีดีเพียงความงาม เลิศล้ำแต่ภายนอก นับตั้งแต่เป็นคุณหนูรองจนเป็นพระชายารองไม่ได้ลดลงความอ่อนหวานงดงามปรากฏเพียงยามที่ซืนอ่องประทับอยู่ที่วังเท่านั้น

“ผ่านไปก็หลายเดือนยังไม่เห็นซากมันออกมา ส่งใครก็เข้าไปไม่ได้ แค่สตรีคนเดียวพวกเจ้ายังทำอะไรมันไม่ได้” เจ้าของเรือนยังไม่คลายโทสะเพราะยังหาผู้รื้อรับอารมณ์ไม่ได้

“หม่อมฉันเองเพคะพระชายารอง หม่อมฉันจะกำจัดเลี้ยงหนามให้พระองค์เอง” จื่อจิง นางกำนัลคนสนิทขึ้นอาสา รอยยิ้มคุณหนูของนางหายไป นับตั้งแต่แต่งเข้ามาเป็นพระชายารอง แม้ต้องตายนางก็จ้องอคินรอยยิ้มให้แก่เจ้านายของนางให้ได้

“ให้มันได้อย่างที่พล่ามนะ หากทำไม่ได้ไม่ต้องกลับมาให้ข้าเห็นหน้าอีก” ทุกชีวิตในเรือนเถาสวของพระชายารองลอบถอนหายใจ ส่วนนางกำนัลผู้รับหน้าที่ได้แต่เก็บซ่อนความหนักใจเอาไว้เพียงลำพัง

“เปิดเรือน ข้าจะจับหนูสกปรก” เสียงหวานจากเจ้าของเรือนผู้ทรงร้อง ลังเนิบช้า ขณะนั่งเอนหลังเพื่อพักผ่อนกายอย่างเกียจคร้าน สองมือเรียวยาวไล่ทักทายเจ้าตักแต่น้อยในครก โดยมิคำนึงถึงหญิงงามข้างทั้งซ้ายและขวา พร้อมกับบอกรักหญิงสองนางเฝ้าหน้าประตู

“ขอรับ” เสียงรับคำแผ่วเบา ทว่ามองไม่เห็นเงาผู้รับคำสั่ง

ราตรีอันเหน็ดหนาว สายลมยามดึกแผ่วพลี ความเงียบงันไร้สิ้น
สรรพเสียง รวากับไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ ร่างบอบบางของสตรีสวมอาภรณ์
สีดำทมิฬทชเมงขยับแผ้วไถ่กับแมวย่องเบา แง้มประตู่เรือนผุหรง เหลียว
ซ้ายแลขวา เหตุใดคืนนี้จึงเงียบราวกับไม่มีผู้เฝ้ายาม หรือกำลังปิดเรือนผุหรง
จะถูกยกเลิก

“ช่างมันเถิด ไม่มีคนเฝ้าก็ดีแล้ว ผ่านคืนนี้ไปคุณหนูจะได้เป็นพระ
ชายาเอกเสียที” ผู้บุกรุกเรือนผุอื่นรำพึงในใจ

นางจดจำตำแหน่งของบ่อน้ำหลักในเรือนพระชายาเอกได้ดี ครั้นเร่งรีบ
ไปถึงบ่อน้ำ มือเรียบบางล้วงหยิบห่อยาจากอกเสื้อเตรียมสลับข้อมือเพื่อ
กระจายยาพิษเจ็ดราตรีลงในบ่อน้ำที่ใช้เลี้ยงคนทั้งเรือน ไหนๆ ก็ลงมือแล้ว
เพื่อไม่ให้เสียเที่ยวโดยเปล่าประโยชน์ นางคงต้องเก็บกวาดเสี้ยนหนามที่
ปักตำหัวใจให้หมดสิ้นเสียที สังหารทั้งให้สิ้นทั้งเรือน นางคงได้รับคำชมเชย
พร้อมทองคำหลายหีบให้แก่ความทุ่มเทสุดชีวิตในครั้งนี้

“อโหสิกรรมให้ข้าด้วยพระชายาเอก อย่าได้กล่าวโทษว่าข้าใจร้าย ไหนๆ
บุตรของท่านก็จากไปแล้ว คิดเสียว่าพระชายารองเมตตาให้ข้ามาส่งท่านไป
พบบุตรที่ล่องหนไปสู่นรกอเวจี อย่าได้โทษใคร ต้องโทษตัวท่านและบุตร
ที่เข้ามาอยู่ผิดที่ผิดทางเอง”

ก่อนที่มือเรียบบางของนางเพชฌฆาตมือสมัครเล่นจะได้พลีชีวิต
โปรยปรายผงมฤตยูเช่นฆ่าผู้คน พลันฝ่ามือหนาแข็งแรงของบุรุษที่ตัววัดพลิก
ฝ่ามือบอบบางทั้งคนทั้งผงถลาลงกลางดงต้นผุหรง เหตุพลิกผันเกิดขึ้นเพียง
ชั่วขณะโดยมิทันรู้เนื้อรู้ตัว นางเพชฌฆาตสาวถูกองค์กรักษ์หนุ่มผู้ลงมือจุด
กระชากลากถูเข้าเรือนกลางอย่างไม่เบามือหนัก เรือนผุหรงสว่างไสวราวกับ
กลางวัน ไม่ได้มืดครึ้มเหมือนชนเมื่อครู่ นางพลาดเสียแล้ว

“กับดักแน่นแท้” เป็นนางที่ชะล่าใจเกินไป เห็นว่าเป็นยามปลอดคน
ไซ้ช่วยสววรรค์อำนวย เวรยามจึงไม่มีให้เห็น จะโทษใคร ได้แต่โทษตัวเองแล้ว

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าสู่ห้องโถงกลาง ร่างของนางถูกผล็อยอย่างรุนแรงจน

หลุดลงกลางห้องโถง ครั้นเพ่งมองตรงหน้า สองตากลับเห็นภาพที่ไม่คาดคิดว่าจะได้เห็น บุปผาอ้อมเอิบเอนกายบนเตียงอย่างเกียจคร้าน ใบหน้าอวบอ้อมยิ้มแย้มผ่องใสเปี่ยมสง่าราศี ครั้นนางเหยียดกายอย่างเชื่องช้า แล้วลุกขึ้นยืนโดยการประทับประคองอย่างระแวดระวังของสองนางกำนัลคู่ใจ เมื่อมองเห็นเรือนร่างอีกฝ่ายอย่างชัดเจน สองตาของนางกำนัลคู่แสร้งทำร้ายก็เบิกโพลงอย่างคาดไม่ถึง

“นี่มัน!” เรือนร่างงดงามของพระชายาเอกบัดนี้อวบอ้อมสมบูรณ์ หน้าท้องกลมโตราวกับผลแตงโม พระชายาเอกยังคงตั้งครมอยู่ นี่มันเรื่องใดกัน นางไม่ได้ตกเลือดไปในครั้งนั้น กลับกลายเป็นว่านางลงมือทำร้ายครมเจ้านายของตัวเองเพื่อให้ครมของศัตรูคงอยู่หรือไม่ หากพระชายารองของนางรับรู้ไม่ออกแตกตายตามบุตรของนางไปหรือ

“เจ้า! เจ้า...” นิ้วชี้สั้นชี้ไปยังร่างอวบอ้อมแสดงสถานะผู้เป็นมารดา

เฝียะ! เฝียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบแก้มดังแทรกความเจ็บจากนางกำนัลคู่ใจพระชายาเอกสอดประสานกันคนละฝ่ามือ

“บังอาจ!” ชีวอิงตวาดลั่น ก่อนสะบัดฝ่ามือกระทบใบหน้าศัตรูเก่า

“บ่าวอย่างเจ้าไม่บังควรชี้หน้าพระชายาเอก ไม่มีผู้ใดสั่งสอนหรือ” หงหลิวสะบัดตามติดอีกสองฝ่ามือ

เฝียะ! เฝียะ!

มุมปากนางกำนัลจืดจางเริ่มบวมแตก เลือดเริ่มซึม

“วันนี้พระชายารองของเจ้ามีสิ่งใดมากำนัลข้าหรือไม่” เสียงหวานใสของพระชายาเอกยิ่งเขย่าหัวใจ จืดจางอยากตายจากโลกไปเสียแต่เดี๋ยวนี้

นางกำนัลปากแข็งเม้มปากแน่น พระชายาเอกเพียงปรายตามอง นางกำนัลหญิงไม่คั่นหน้าก็เดินมากระซกหยอหย้าที่เหลื่ออยู่ในมือนางกำนัลจืดจางยกขึ้นสุดดม

“พิษเจ็ดราตรีเจ้าคะ ท่านหญิง” ทุกคนในเรือนหมู่ทรงเรียกขานนายหญิง

เจ้าของเรือนว่าท่านหญิง

“ผู้ได้รับพิชชะทุนทรุรายยามราตรี ครั้นครบเจ็ดราตรีจะสิ้นลมอย่างสงบ” คำบอกเล่าจากองค์รักษ์หญิงเรียกรอยยิ้มเย็นชาจากเจ้าของเรือน

“หนนี้ไถ่ยังไม่ได้ชำระ ดอกเบี้ยก็ยังไม่ได้เรียกเก็บ ยังมีหนี้สร้างบาปเคราะห์ให้ตนเอง” ร่างอวบอิมสลายน้อยอย่างซ้าๆ

“ชีวิตจริง หงหลิว พวกเจ้าจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้หรือไม่ ใครเป็นผู้ลักขโมย” แววดาเยินชาเปลี่ยนเป็นเหยี่ยวเกรี้ยวกราดชั่วครู่

“บ่าวจำได้เจ้าค่ะ”

“จำได้ไม่มีวันลืม”

“เป็นนาง” สองเสียงสอดประสาน ทั้งคู่ต่างชี้นิ้วไปยังนางกำนัลจื่อจิง จื่อจิงน้ำตาไหลพราก ความเจ็บปวดที่มีมลายหายไปสิ้น หลงเหลือเพียงความหวาดกลัว สีหน้าของพระชายาเอกในยามนี้ช่างน่ากลัวนัก เกาหัวนางคงขาดเสียแล้ว

“ได้เวลาพาเจ้าตัดแต่เนื้อไปพักผ่อน ที่เหลืรอบกวนพวกเจ้าแล้ว” พระชายาเอกบรายตามองห่อผงพิชเจ็ดราตรีเพียงชั่วครู่ นางกำนัลทั้งสองก็ประคองเข้าห้องบรรทม

“เอ่อ...” พระชายาเอกหยุดยืน ก่อนหันกายอวบอิมกลับมาสั่งความเพิ่มเติม

“อย่าลืมให้ของขวัญพระชายารองมู่หมื่นด้วยละ ให้อยู่ในเรือนอย่างสงบสักหนึ่งเดือน”

“เพคะ” ครั้นพระชายาเอกเข้าห้องบรรทมไปแล้ว องค์รักษ์หญิงหน้าหนึ่งนามจินจูก็นำน้ำชาร้อนผสมผงพิชเจ็ดราตรีกรอกปากนางกำนัลผู้ถึงฆาต โดยมือองค์รักษ์หญิงนามจินจูซึ่งเป็นผู้จับนางกำนัลเคราะห์ร้ายไว้ให้ เพียงไม่นานนางกำนัลจื่อจิงก็ชักกระตุก ดวงตาเหลือกลานดินทรนทรุรายด้วยความเจ็บปวด

นางกำนัลจื่อจิงไม่ต้องรอทรมานถึงเจ็ดราตรี ทันทีที่ถูกส่งกลับเรือนเถาสวา ด้วยกลัวความผิดและความลับถูกเปิดเผย พระชายารองมู่หมื่น

ก็สั่งปลิดชีพนางกำนัลคู่ใจ

หนึ่งเดือนหลังจากนั้นเรือนผู้หญิงก็อยู่อย่างสงบ ไม่มีสิ่งใดแผ้วพาน
ไม่มีผู้ใดสอดส่อง เฝ้ารอคอยวันเวลาที่จะได้พบหน้าท่านหญิงหรือท่านชาย
น้อยๆ อย่างใจจดใจจ่อ แต่วังปักษ์เหินกลับเต็มไปด้วยความวุ่นวาย มี
เสียงกรีดร้องราวกับคนบ้าของพระชายารองออกมาจากเรือนเถาสุวาเป็นระยะ
พระชายารองป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่ว่าจะเชิญหมอจากที่ใดมารักษาก็ไม่สามารถ
บ่งบอกสาเหตุได้

ใบหน้าพระชายารองพุพองมีน้ำหนองไหลออกมาเป็นพักๆ แสบร้อน
ราวกับไฟลวกจน

แปด หน้าที่กับความรัก

ลมหนาวในยามค่ำคืนพัดเย็นเยือก หากมิได้ระคายแก่ชายชุดดำ
ที่แต่งกายรัดกุม ใบหน้าสวมหน้ากากสีทองปกปิด เขายืนอยู่ท่ามกลางหมอก
ควันและเปลวเพลิงที่กำลังเผาไหม้ลามเลียผืนป่าราวกับอสูรร้ายที่ผุดมาจาก
ขุนรอก ประกายแห่งไฟยังลุกโชน เสียงร้องครวญอย่างโหยหวนดังระงมไม่ได้
ทำให้ชินอ่อนนามโอรสหายเสียดหึง ผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพหิมาลัยอ่อนล้า กลับ
ยิ่งปลุกความฮึกเหิมมากขึ้น การทำงานหนักได้ผลอย่างคุ้มค่า จบสิ้นกันเสียที่
กับเผ่าหู หนเผ่าเล็กๆ แต่โหดเหี้ยม ซึ่งอาศัยอยู่ตามรอยต่อระหว่างแคว้นหลง
กับแคว้นหยาง

หกเดือนเต็มที่เขาารอนแรมจากแคว้นหลง แกะรอยกองทัพนครค้าขาย
อาวุธให้แก่แคว้นเหลียงเพื่อเตรียมจะเข้าโจมตีแคว้นหลง โดยเขาทำที่ปลอดภัย
ข่าวให้เข้าใจว่าร่วมมือกับแคว้นหยางเพื่อโจมตีแคว้นเหลียง รอยต่อชายแดน
ระหว่างสามแคว้นเป็นจุดที่ล่อแหลมอย่างมาก แม้จะมีการทำสัญญาสงบศึก
ชายแดนร่วมก็ตาม

งานในเงาของเขาจบสิ้นเพียงเท่านี้ ส่วนที่เหลือองค์รัชทายาทจะนำ
ตัวองค์ชายรองแคว้นเหลียงที่พ่ายแพ้ให้แก่เขาพร้อมผู้นำเผ่าหูเข้าไปพบฮ่องเต้

แคว้นเหลียงเพื่อรับโทษ และเรียกร้องค่าชดเชยในการทำศึกครั้งนี้ ตามแต่
องค์รัชทายาทจะเรียกร้อง

เวลานี้วังพยุภคัมเห็นคงเจียบเหงา เพราะพระชายาเอกยังคงถูกกักบริเวณ
ในเรือน ส่วนพระชายารองคงผ่านช่วงเวลาพักฟื้นร่างกาย ครั้นจบสิ้นภารกิจ
เพื่อบ้านเมือง คงถึงเวลาที่ต้องทบทวนเรื่องราวภายในวังของตนเองเสียที เขา
จากมาเป็นเวลาเจ็ดเดือนแล้ว ทุกฝ่ายคงได้ใช้วันเวลาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ
เดิมทีพระชายาเอกของเขาคือคนเรียบร้อย อ่อนหวาน อ่อนโยน อดทน
บริสุทธิ์ และไร้เดียงสา ใคร่ชอบมีปากเสียงกับผู้อื่น แล้วเกิดเหตุอันใดขึ้น
ถึงได้กระทำการรุนแรงถึงขั้นทำร้ายพระชายารองจนตกเลือด จะว่าร้ายเขาก็
ไม่น่าใช่ ด้วยถึงแม้พระชายารองจะให้กำเนิดบุตรชาย และตัวนางเองยังไม่มี
บุตร ก็มีได้กระหอบกระเทือนกับตำแหน่งพระชายาเอกของนาง

ถึงแม้เขาจะไม่ได้รักใคร่ในตัวนางอย่างซื่อสัตย์ แต่ก็ห่วงใยและเอ็นดู
เหมือนน้องซึ่งเห็นกันมาแต่เยาว์วัย นางมีใจให้มั่นเขาอย่ารู้ดี ทว่าเวลานี้
เขายังไม่ยอมยกมือไหว้ผู้ใด อันว่าบุรุษนั้นหากมีความรักแล้วจิตใจที่เคย
กล้าหาญย่อมอ่อนแอลง จะเกิดผลเสียหายแก่งานใหญ่ได้

พระชายารองผู้หยิ่งนั้น แม้ผู้คนในเมืองหลวงจะเล่าลือกันว่าเป็น
รักแรกของเขานั้นก็ไม่ใช่จริงเสียทีเดียวนัก ทว่าเขาก็ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจอัน
ไม่ถูกต้องนั้น ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย ด้วยหน้าที่ปกป้องและเป็นเสาหลักใน
การค้ำจุนราชบัลลังก์นั้นสำคัญอย่างยิ่ง เขาจึงไม่สามารถมอบหัวใจให้แก่ผู้ใด
ได้ จึงไม่ยากให้เด็กสาวผู้บริสุทธิ์ดุจดอกไม้แรกแย้มต้องมาเจ็บช้ำเพราะเขา
นางบอบบางเกินไป ประหนึ่งบุปผาที่มีกลีบบอบบางนัก เกรงว่าแม้เพียงลมพัด
กลีบแสบางของนางจะบอบช้ำ หากนางยังไม่ตัดใจจากเขา ภายหลังด้วยหน้าที่
หากเขาต้องรับพระชายารองหรืออนุสาวรีย์เพิ่ม นางคงไม่สามารถทนทนไหว

ดังนั้นความปรานีอย่างสุดท้ายที่จะมอบให้นางได้คือให้นางหักใจจาก
เขาเสีย นางยังอยู่ในฐานะพระชายาเอกได้ แต่นางต้องไม่มีใจให้เขา เช่นนี้จึง
จะอยู่ได้อย่างมีความสุข เขายินดีดูแลเชิดชูนางตามฐานะ แต่สิ่งเดียวที่

ไม่สามารถมอบให้นางได้คือหัวใจ เพราะเขาได้แนบหัวใจไว้กับราชบัลลังก์แล้ว
แม้จะคิดเช่นนั้น แต่เมื่อนางคืนหยกพยัคฆ์ที่פקติดกายมานับตั้งแต่
ห้าขวบ หัวใจอันแข็งแกร่งของเขากลับสั่นสะท้านวูบไหวราวกับเปลวไฟต้อง
ลมหนาว หรือว่าเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่มีค่าหล่นหายไปเสียแล้ว

พยัคฆ์เมฆาอาชาลีคำจุใจทะยานราวกับพายุเพื่อนำพาเจ้านายกลับ
เมืองหลวง ฝ่าเท้าเจ้าพยัคฆ์เมฆาโผนทะยานมิเคยรั้งรอผู้ใด ทว่ายังไม่ทันใจ
ผู้ควบขี่ที่ทะยานข้ามฟ้ากลับถึงวังพยัคฆ์เห็นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ปานนี้วังของเขจะเป็นอย่างไรก็สุดรู้ บุปผากลับบางพระยาเอกของ
เขาคงหม่นเศร้าระทมทุกข์ ดวงตางามมีเพียงประกายหม่นเศร้าอยู่ตลอดเวลา
แต่นางคงยังปลอดภัยดีจากคำสั่งปิดเรือนผู้ทรงอย่างเด็ดขาดของเขา

ส่วนพระชาयरอง บุปผาพิณนางนั้นใช้ว่าเขาจะไม่รู้ว่านางเป็นเช่นไร แต่
ยังคงมีประโยชน์สำหรับเขาจึงซุบเสียงนางเอาไว้ ไม่ใช่ด้วยรักไม่ใช่ด้วยหลง
มัวเมาในรสกามา ความทะยานอยากได้ใคร่ดีในอำนาจของนางนั้นเป็นภัยต่อ
ราชบัลลังก์ เขาจำต้องรั้งนางไว้ข้างกายหากในวันนี้ความผิดของนางยังไม่มี
หลักฐานชัดเจน และนางเป็นคนของเขา มิหนำซ้ำยังตั้งครมรทำยาทคนแรก
ของชินอ่อง แต่เขาไม่สามารถปกป้องเอาไว้ได้ เขารู้สึกผิดต่อนางยิ่งนัก จึงต้อง
ให้ความยุติธรรมแก่นางตามสมควร กลับไปคงต้องให้เงาไปสืบหาความจริง
ในวันเกิดเหตุเขามัวพะวงถึงเรื่องราชกิจกลับ จึงยังไม่ได้ลงมือสอบสวนด้วย
ตนเอง

ยิ่งใกล้ถึงวังยิ่งเกิดความรู้สึกหนาวยะเยือกอย่างไม่ทราบสาเหตุ สายลม
รอบกายที่ไม่เคยก่อความหนาวเหน็บ มาวันนี้กลับเย็นยะเยือกไปถึงหัวใจ หรือ
จะเกิดเหตุร้ายอันใดขึ้นที่วังของเขา ลางสังหรณ์ลึกเร้นเด่นไหว หัวใจที่เคยเต้น
อย่างมั่นคงลั่นระฆังอย่างประหลาด ต้องมีเหตุอันใดเกิดขึ้นสักอย่าง และเหตุ
อันนั้นต้องกระทบกับเขาโดยตรงอย่างไม่ต้องสงสัย ว่าแต่จะมีเหตุอันใดให้
เสียใจยิ่งไปกว่าการสูญเสียยาทคนแรกของเขา

เก้า บางหงส์มีทอดทิ้งลาย

ราตรีที่เจิดจ้ากว่าราตรีใดๆ แสงแวลแห่งดวงจันทร์ราวดอคนาคกลาง
ฟากฟ้าในยามค่ำคืน ดวงดาวต่างแข่งแสงระยิบระยับพริบพราว ลมเย็นแห่ง
เหมันตฤดูพัดพลิวเย็นเยือก ทว่าเรือนผู้หญิงกลับมิเห็นหนาว มีแต่ความ
ตื่นเต้น ยินดีและตื่นตระหนก พระชายาเอกเจ็บท้องใกล้คลอด สวรรค์ยัง
เมตตาที่ผู้หญิงแห่งจวนหลี่ส่งหมอตำแยและมามาล้วงหน้ามาให้อย่างละสองคน
องค์รักษารักษาเรือนกายไปแจ้งข่าวที่นายินดีให้จวนหลี่ทราบ ทั้งเรือนตื่นเต้นยินดี
ทุกสิ่งอย่างถูกจัดการอย่างเรียบร้อยทันทีที่ผู้หญิงอย่างกรวยถึงเรือน

“ท่านหญิงเป็นอย่างไรบ้าง” ความนุ่งสงบของผู้หญิงทำให้ทุกคนใน
เรือนผู้หญิงผ่อนคลายอย่างผ่อนคลาย แม้นายหญิงของเรือนจะยังไม่คลอด
แต่ทุกเรื่องที่ผู้หญิงลงมือจัดการล้วนผ่านไปได้ด้วยดี

“ยังไม่คลอดเจ้าคะผู้หญิง”

“จินจู”

“เจ้าคะนายหญิง”

“เพิ่มเราอีกห้าสิบคน ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเข้าเรือนผู้หญิง ให้คนเฝ้าเรือน หาก
มีผู้เข้าออกรายงานทันที” อดีตนางหงส์แห่งแคว้นหยางสั่งการองค์รักษาทะนึ่ง

นางต้องเตรียมความพร้อมในระดับสูงสุด หลานฝาแฝดจากบุตรสาวสุดที่รัก ผู้เป็นเหมือนบุปผาในแจกันทองที่จวนหลี่เฝ้าพุ่มพิก จะเกิดเหตุพิศพลาดอันใด อีกไม่ได้ บุตรสาวนางชอกช้ำมาพอแล้ว เวลานี้สามีและบุตรชายนางยังไม่กลับ จากชายแดน เป็นนางที่ต้องระวังรักษาบุปผาดอกนี้ ไม่ให้เหล่าภรรยารั้วใด ๆ มากล้ำกรายได้อีก หากแม่จะต้องล่วงเกินมังกรนางก็ยอม

“ไม่วันแม่แต่ผู้เดียว” ดวงตาเย็นชาของนายหญิงแห่งตำหนักหงส์เพลิง โลกันตร์ทำให้องค์รักษ์หญิงรู้สึกหนาวเหน็บ เห็นทีว่าคืนนี้จะมีเรื่องราวให้ต้อง ออกกำลังกันแล้ว

พยัคฆ์เมฆาทะยานฝ่าความหนาวเหน็บจนมาถึงหน้าประตูวัง

พยัคฆ์เหิน องค์กรซึ่งเงากระต๊อบบางอย่างกับเจ้าของวัง บุตรแห่งมังกรมีสีหน้า เย็นชา ความผิดปกติโดยรอบวังเหตุใดเขาผู้เป็นเจ้าของจะมีรู้ ความเงิบงัน โดยไร้ที่มาก็ไปตลอดระยะทาง ลางสังหรณ์ของเขาไม่เคยหลอกลวงจริงๆ

ประตูวังเปิดกว้างรอรับเจ้าของ สองเท้าก้าวอย่างอย่างรวดเร็ว สัญชาติญาณนำพาร่างกายแข็งแกร่งก้าวผ่านเรือนหลักอย่างรวดเร็ว ก่อนตรงไปยัง เรือนของพระชายาเอก หัวใจรู้มร้อนดุมไฟฟลุ่มทรวง หรือว่านางเป็นอันใดไป เจ้าบุปผากลับมาดอกนั้น ทว่าหากนางเป็นอันใด เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดแจ้ง ข่าวสารแก่เขา ทั้งองค์กรพิทักษ์วัง พ่อบ้านที่ดูแลทุกอย่างในวังแทนเขา เหตุใดทุกอย่างจึงดูเงิบงันไร้คำตอบเช่นนี้

สองเท้าก้าวถึงประตูเรือนผู้หญิง ปรากฏร่างชายฉกรรจ์ยืนดาหน้า ประหนึ่งไม่ให้ผู้ใดก้าวผ่านประตูเรือน

“พวกเจ้าเป็นใคร” ไม่มีเสียงตอบจากเหล่าผู้พิทักษ์พระชายาเอกของเขา

องค์กรซึ่งเขาปรากฏร่างเตรียมพร้อมบุก บุตรมังกรเจ้าของวังยกมือ เตรียมส่งสัญญาณพิฆาต

“ท่านอ๋อง” เสียงเรียกขานจากนางกำนัลหงส์หวินนับว่าได้คลี่คลาย สถานการณ์ก่อดันหน้าเรือนผู้หญิงชั่วครู่ ก่อนที่ความก่อดันจะจู่โจมถาโถม

ทุกผู้คนในเวลาต่อมาด้วยเสียงกรี๊ดร้องของพระชายาเอก

บุรุษผู้เป็นพระสวามีพุ่งผ่านโถงกลางตรงไปยังห้องบรรทมพระชายาเอก ครั้นเห็นหญิงสาวแต่งกายคล้ายองค์รัชชีนีอรักขาอยู่หน้าห้อง โทษะแห่ง พยัคฆ์ร้ายก็พวยพุ่งเสียดฟ้า

“นี่มันอันใดกัน วังของเป็นหวาง เรือนของพระชายาของเป็นหวาง เหตุใดเป็นหวางจึงเข้าไปไม่ได้”

“หวังอี” เสียงเรียกของครีรักษ์คู่ใจจดจำให้ได้รู้ว่าโทษะสูงเสียดฟ้าเกินกว่า จะรับได้เสียแล้ว

“ใครหน้าไหนกล้าขวางเป็นหวางฆ่ามันให้สิ้น” เสียงกัมปนาทเขย่าขวัญ ผู้คน

“ถวายพระพรซินอ๋องเพคะ” เสียงถวายพระพรจากสุทพินแห่งจวนหลี่ ทันทียังอารมณ์อยากเข่นฆ่าจากเจ้าของวังได้อย่างเด็ดขาดจนหน้าแปลกใจ

“การะวะท่านแม่ยาย อย่าได้มากพิธีไป เราคนกันเอง เป็นหวางเพียง อยากทราบว่าจะเกิดเหตุใดขึ้นในวังของเป็นหวาง เรือนผู้ทรงมีผู้คนแปลกหน้า มากมายเดินเฟ่นฟ่าน ซึ่งเป็นหวางผู้เป็นเจ้าของวังไม่รู้จักไม่เคยเห็นหน้า และ เป็นหวางคิดว่าสมควรที่จะได้รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวังของตัวเอง”

แววตาของซินอ๋องเต็มไปด้วยความกังขาแต่ไม่กล้ากดดัน สตรีตรงหน้า นางเป็นมารดาของสหายรัก มารดาของพระชายาเอก และที่สำคัญ... นางเป็น สหายของพระมารดาของเขา ฮองเฮาแห่งแคว้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่ต้องให้เกียรติ และไว้หน้านางบ้าง

“ทูลท่านอ๋อง หม่อมฉันมิกล้าเสียมารยาท แต่จื่อเอ๋อร์บอกหม่อมฉัน ว่านางเป็นสตรีม่ายเพคะ”

น้ำเสียงที่แจ่มเรียบเรื่อยไม่บ่งบอกอารมณ์ของผู้อาวุโสฉีกกระชาก ความรู้สึกของบุรุษชาตินี้กรบเซ่นเขาจนแตกร้าง บุพผากลิบบางตอกนั้น นาง จะกล่าวเช่นนั้นได้อย่างไร ไม่น่าเป็นไปได้ หากนางกล่าวจริง นับได้ว่านาง กล้ามาก ไปกินดีหมีหัวใจเสือมหาหรืออย่างไร ถึงได้กล้าฉีกหน้าซินอ๋องเจ้าของ

วัง เจ้าของชีวิตนางเช่นนี้

“จะมากไปแล้ว เห็นที่ว่าต้องลงโทษกันเสียบ้าง จะได้รู้ว่านางเป็นคนของใคร และใครคือคนที่นางต้องยาเกรง มิใช่วกอ่เรื่องราวใดในเรือนในวังของข้าแล้วจะกลับไปฟ้องมารดาเหมือนเมื่อยามเป็นเด็กทารก” เจ้าของวังผู้ยิ่งใหญ่บนดาดฟ้าโสภาอีกหน ทว่าไม่ทันได้กล่าวคำใดต่อ คำพูดต่อมาของหลี่ฮุ่ยนิลกลับเขย่าหัวใจอันด้านชาของเขารื้อรอนรน

“และสาเหตุที่มีบุคคลแปลกหน้ามากมายเข้ามาเดินเพ่นพ่านเกลื่อนเรือน และระยะหนึ่งนั้นก็เพราะเหตุว่า...”

อดีตนางหงส์ผู้ยังไม่ทอดทิ้งลวดลายหยุดพูดชั่วขณะ เพื่อกระตุ้นให้ชายผู้ทำลายหัวใจของบุตรสาวอยากรู้เรื่องราวมากยิ่งขึ้น

“จื่อเอ๋อร์ลูกสาวของหม่อมฉัน นางถูกลอบสังหารและถูกวางยาพิษครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่สามารถจับตัวผู้กระทำผิดได้ เช่นนั้นแล้วหม่อมฉันผู้เป็นมารดาไม่สามารถอดทนมองลูกสาวสุดที่รักสิ้นชีวิตไปต่อหน้าต่อตาได้ จึงจำเป็นต้องส่งองครักษ์เข้ามาคุ้มครองชีวิตของลูกสาวหม่อมฉัน หม่อมฉันผิดด้วยหรือ หญิงชายผู้นี้ต้องขอภัย หากเสียมารยาทต่อท่านเจ้าของวัง”

กล่าวจบอดีตนางหงส์ผู้สูงศักดิ์ก็ยกบทยาลงคารวะอดีตบุตรเขยผู้ยิ่งใหญ่ แต่ไม่ทันได้คารวะบุตรเขยสูงศักดิ์ก็รีบเข้ามาประคองด้วยความตกใจ

“นี่มันเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ เหตุใดจึงเกิดเหตุการณ์พวกนี้ได้” กล่าวจบเจ้าของวังก็ปล่อยรังสีสังหารออกมามากดดันรอบห้อง พร้อมกับส่งสายตาถามพ่อบ้านที่เพิ่งจะกระหืดกระหอบมาถึง

ฮุ่ยนิลแห่งจวนหลี่ผู้มีเคยแสบแสนใจผู้ใดมากกว่าบุคคลอันเป็นที่รักไม่ได้สนใจการโต้เถียงและคำตอบของเจ้าของวัง นางยังคงกล่าวเสียงเรียบเรียงหากหัวใจดวงนี้ไม่ได้ราบเรียบเช่นสีหน้า ถ้าเป็นไปได้ มิต้องเกรงใจสองเฮาสหายรัก นางคงจับเจ้าบุตรเขยโง่เง่ากลับเป็นท่อนแล้วฝังเป็นปู๋ยให้ต้นไม้ไร้ค่าหลังจวนไปแล้ว

“ส่วนวันนี้ที่ต้องระดมเหล่าองครักษ์เต็มเรือน และเฝ้าระวังรอบเรือน ก็เนื่องจากว่าจ้าวเออร์กำลังจะคลอด จะให้เกิดเหตุผิดพลาดอันใดขึ้นไม่ได้”

ด้านนอกผู้คนนอกสิ้นขวัญผวา ทว่าด้านในกลับสิ้นระทึกยิ่งกว่า เสียง ร้องของพระชายาเอกช่างเขย่าขวัญสิ้นประสาทผู้คนยิ่งนัก ชิวอิงขับเหงื่อบริเวณ หน้าผากพระชายาเอก หงทลวยยืนเคียงข้างไม่ห่างหาย วังวุ่นสลับระหว่าง ในห้องที่จัดเตรียมไว้สำหรับทำคลอดกับห้องโถง เพื่อถ่ายทอดคำสั่งจากหมอดำแยไปยังคนในห้องโถงเพื่อให้ส่งการต่ออีกทอดหนึ่ง

“โอ๊ย! เจ็บเหลือเกิน” หลี่ฮู่ยู่จื่อพยายามขมก้นเสียงร้องของตนด้วย รู้ว่าทุกคนเป็นห่วง ทว่าความเจ็บปวดราวกับกายจะแตกแยกทำให้ขมก้น ความรวดเร็วทรมาณอย่างยิ่ง

หมอดำแยสองนางเฝ้าปลุกปลอบครรภ์เพื่อจัดทำให้ทารกคลอดได้ โดยง่าย

“ไปเอาน้ำผึ้งผสมน้ำมาให้พระชายาเร็วเข้า” มามาเล่นรื้อรัง นางกำนัล เร่งรีบไปแจ้งยังหน้าโถง

“จวนหรือยังเจ้าคะ” ชิวอิงทำท่าจะร้องไห้เพราะสงสารพระชายาเอก เนื่องจากเจ็บท้องมานานแล้ว

“จวนแล้วเจ้าคะ ทารกอยู่ในท่าที่เหมาะสมแล้ว” หมอดำแยผิงตอบ พร้อมกับส่งสัญญาณให้หมอดำแยฉาง ก่อนจะจัดทำให้พระชายาเอกเพื่อ เตรียมความพร้อมสำหรับการให้กำเนิดทารก

“เตรียมตัวเบ่งนะเพคะพระชายา” ความเจ็บปวดทำให้พระชายาเอก แทบสิ้นสติ

“เบ่งได้เลยเพคะ”

สองมือของพระชายาเอกจับผ้าแพรที่โยงลงมาจากข้ออย่างแน่นหนา พร้อมกับออกแรงเบ่ง แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ เมื่อออกแรงหลายครั้งหลายหนความเจ็บปวดผสมอ่อนล้าทำให้นางหมดสติไป

“พระชายา! / นายหญิง! / ท่านหญิง!” เสียงร้องตะโกนประสานเรียก
นายหญิงแห่งเรือนผู้ทรงด้วยความตกใจดังลั่นออกไปจนถึงด้านนอกห้อง
บรรทม

พระชายา

เรื่องราวในชีวิตของทุกคนล้วนมีจุดเริ่มต้น...
ดังเช่น **หลี่อู่จือ** หญิงสาวผู้มีรักมั่นคงเพียง **โหวหยางเสวี่ยหมิง**
ชายหนุ่มผู้เย็นชาที่ได้รับฉายา 'พยัคฆ์ไร้มา'
จนในที่สุด... ก็ได้รับสมรสพระราชทาน
ทว่าชีวิตคู่ไม่ได้สวยงามอย่างที่วาดฝันไว้
เมื่อมารดาบในภายหลังว่าเขามีพระชายารองและอนุถึงสี่นาง

แต่เมื่อถึงจุดพลิกผันให้ต้องเลือก...
นางจึงเลือกที่จะรักด้วยปัญญา ยอมทิ้งความรักอันไม่จบในอดีต
พร้อมจะสะบัดปีกโบยบินสู่ฟากฟ้า
และเผาผลาญทุกสรรพสิ่งที่ทำร้ายทำลายสิ่งที่นางรัก

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ

satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3938-8

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book